

Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat

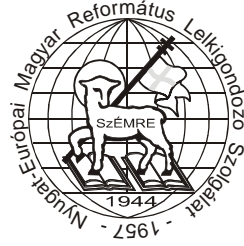
Stichting# NL 27262806 Hongaarse 'Református' Pastorale-Dienst in West-Europa

The Hungarian Reformed Pastoral Service in Western Europe * Ungarischer Reformierter Seelsorgedienst in Westeuropa

Service Pastoral Reformé Hongrois en Europe de l'Ouest * Ungerska Reformerta Självårdsverksamhet i Västeuropa

Pénzüntézeti kapcsolat / Bank Connection: ABN AMRO Den Haag, IBAN NL66ABNA0516303600; BIC ABNANL2A

President (clergy) – Lelkészi elnök
Rev. Lázárné-Zahn Dalma-Enikő
Wiesenstr.89.
DE-90459 NÜRNBERG
☎ +49-171-5079665
e-mail: istenszeret@web.de

President (secular) – Világi elnök
Albert N Békássy MD MSc
Skrivarev. 13
SE-226 57 LUND Sweden
☎ +46-46-13 83 04; +46-702-13 83 04
e-mail: albert@newlights.info
SKYPE [békássy_n_albert1942](https://www.skype.com/name/username/bekassy_n_albert1942)

Látogassa meg világhálós honlapunkat - <http://nyemrlsz.newlights.info> - Visit our homepage on the Web

Emmausi útaink – a reményvesztéstől a megbizonyosodásig

Tanítványai közül ketten asznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, és beszélgettek mindarról, ami történt. Miközben beszélgettek, és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. ... „Mi történt?” – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak: „Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt; hogyan adták át... halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. Pedig mi abban reménykedtünk... Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elbágygýétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszemnednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” Lk 24, 13-35 válogatott versei

Húsvétot ünneplő keresztyén Testvérek!

Közel az este, a nap lenyugvóban és két tanítvány indul Emmausba kétségek, fájdalmak, csalódások, miértek és hogyanok terhével. Csak el Jeruzsálemből, a fájdalmak helyéről, a remények szétfoszlásának városából. Nemcsak körülöttük, de szívükben is nő a sötétség. Pedig ők már hallották az asszonyokat, hallották az üres sírt találó testvéreket, hallották, hogy angyal által üzent **Krisztus, aki feltámadott és él! Pedig már Jézus nincs a sírban, már Krisztusként feltámadt!**

Mindenek ellenére lehajtott fejjel, a megélt nagypénteki gyászos tények fájdalmával kel útra ez a két ember. Útjuk Jeruzsálemből Emmausba vezet, ami hatvan futamnyira, kb. 12 km-re volt Jeruzsálemtől. Időben ez a távolság két órai gyalogút. Miközben mennek és vitatkoznak a történeteken, valaki egyszer csak megjelenik mellettük. Megkérdezi, hogy miről is van szó? Erre az egyik tanítvány elképedve viszontkérdéssel válaszol: Hát ő volna az egyetlen, aki nem tudja, hogy mi történt Jeruzsálemben a napokban Jézussal ?!

Kedves Testvéreim, Húsvét ünnepén kérdezzük meg a keresztségben elpecsételtektől, vajon a hitükéről vallást tévő keresztyénekként életükben hányszor lépnek erre az emmausi útra? Hányszor gondolják úgy, hogy minden hiába, elveszett a remény, életük a lenyugvó nap sötétjébe menetel, mert a vélt és hitt megoldások nem történtek meg? Hányan kérdezik: hát hol van ilyenkor az Isten? És ha nem lenne a szemeken hályog és a szívekben sötétség, akkor bizony megtapasztalhatnák, hogy a keresztre feszített és feltámadott Krisztus ott megy velük és mellettük, hogy a reménytelenség útjáról visszafordítsa a reményt vesztett életüket. Ez a világ már közel 2000 éve Húsvét után van és mégis az emmausi tanítványok fájdalmas miértjeivel forog tovább az idő tengelyén.

De térjünk, most vissza a tanítványok Emmausba vezető útjára. Jézus meghallgatja fájdalmaikat, csalódásaikat. Hagyja, hogy kibeszéljék mindazt, ami keserűvé teszi ezt az utat és kilátástalanná a holnapot. Nem tolakodik, nem erőszakoskodik, nem lármáz, hogy: „Hát ide nézzétek! Király lettem, itt vagyok, győztem!”

Nem. Némán, csendben, türelmesen hallgat. Tudja azt, hogy a seb csak úgy gyógyítható, ha előtte kifakad és kitisztul. Így válik tisztíthatóvá, gyógyíthatóvá.

És mikor az úton levők minden panaszuikat rázúdítják a hozzájuk csatlakozó idegenre, akkor Jézus elkezd magyarázni az Írásokat. Elmondja, hogy a próféciaik szerint mindezt el kellett szenvednie Isten Fiaának, az Ebed Jahvének, Isten szenvedő szolgájának – ahogyan Ézsaiás próféciaájában jövendöli. Nem vádolja a főpapokat, nem vádolja az írástudókat, nem vádolja Pontius Pilátust, nem vádolja a tömeget, aki Nagypénteken Barabásért kiáltott. Sőt, a szétfutott tanítványsereget sem vádolja! Csak szelíden elmondja, hogy **ezt a keserű kelyhet ki kellett innia, pedig tudta mivel jár.** Ez szerves része volt Isten üdvszerző tervének, amit magára kellett vennie, amit el kellett szenvednie, el kellett végeznie. „És ez megtörtént. Értitek már?” – kérdezhetette meg Krisztus Kleopást és társát. Közben pedig megérkeztek útjuk céljához, Emmausba. Jézus úgy tett, mintha folytatni szeretné az útját, de a két útitárs marasztalta. „Sötétedik, maradj velünk. Jer, ülj velünk asztalhoz és töltsd itt az éjszakát.” Ez mind annak a jele, hogy hevült szívük és azért marasztalták. Hiszen akivel jó együtt lenni, akinek közelségében a gyász terhe is könnyű lett az emmausi úton, akinek már maga a jelenléte is megnyugtatóan hatott rájuk, azt a személyt, bárki legyen is az, nem

Dr Miklós Tóth, Titkár - Secretary ☎ m.m.i.tth@kpnplanet.nl

P.O.B. 10.249, NL-2501 HE Den Haag ☎ +31-70-358 7248

szeretnék tovább engedni. Kérlelik és ő nem utasítja el őket. Jézus asztalközösséget vállalva velük marad. Megtöri a kenyeret és ekkor megnyílik a szemük és szívük is. A kenyér megtörése által már felismerik és tudják, hogy ki van mellettük. Ott van velük és egész úton kísérte őket az a Jézus, aki az utolsó vacsorán megtörte a kenyeret, aki az ötezer ember megvendégelésénél is hálaadással kezdi a kenyérszaporítás csodáját, aki azt mondta magáról, hogy ő az az élő kenyér, aki a mennyből száll alá.

Bár egyszer csak eltűnik mellőlük Jézus, de szívükben még is ott marad. Az életükben már a megfelelő helyre került minden, a fájdalmas kérdéseikre egész úton mellettük ott volt a válasz. Ekkor ismét útra kelnek a sötétség és a fáradtság ellenére – vissza ugyanazon az úton, amelyen reménytelenséggel a szívükben jöttek. Vissza azon az úton, amelyen már az élő reménység megtapasztalásával futnak Jeruzsálemig. Igazi húsvéti megtapasztalással nyitják a tanítványokra az ajtót és lelkendezve kiáltják **Jézus él!** Ekkor a tanítványok is elmondták, hogy „*tudjuk már mi is az örömhírt, mert megjelent Simonnak.*”

Milyen csodálatos a feltámadott Krisztus szeretete! Miután elhordozta a világ bűnét, kiengesztelte Istent és meghalt a kereszten, harmadnapon feltámad és elindul megkeresni a szétszóródott nyáját. Megy, és egyenként szedi össze, vigasztalja és bátorítja őket.

Kedves Testvéreim, ti, akik jól ismeritek a Húsvét üzenetét: vajon előfordult-e veletek, hogy Emmausba indultatok reményvesztettséggel szívetekben? Annak ellenére, hogy már hallottatok arról, hogy Krisztus meghalt érettetek, és feltámadt - hogy saját feltámadásunk záloga legyen - mégis üres fecsegésnek tartottátok a róla szóló ígéhirdetést, amint a tanítványok is az asszonyok híradását? Jézus az írásokat magyarázta a tanítványoknak, ezekből ismertette meg azt, hogy valójában ki is nekik és nekünk, ennek a világnak. Felismertük-e már a Biblia ígéből, hogy ő az a Krisztus, aki csendesen mellénk szegődik ha életünket vihar tépi és hitünk megtorpan és ott van velünk a mindennapok sűrűjében? Amikor úton vagyunk, amikor asztalhoz ülünk? Ez a feltámadott Krisztus a mindennapjaink Ura, nem csak az ünnepek idejére vendég a szívünkben és otthonainkban! Felráz a lelki fásultságunkból, bizonytalan hitünk kiáltásaiból: „*biszkek Uram, segíts hitetlenségemen!*” Gyűljön hát fel az öröm a szívünkben, mert a Húsvét öröme elvitathatatlan attól, aki felismeri Krisztust!

Így nézzünk körül Testvéreim, amikor életünk a lenyugvó nap sötétje felé indul: akkor is lássuk meg ki kísér minket azzal a céllal, hogy az elkeseredés útjáról visszafordítson az öröm ösvényére! Mikor a fájdalmas miértek sebeket ütnek szívünkön, figyeljünk arra, hogy ki töri meg a kenyeret számunkra. Így már rövidebb lesz az ugyanakkora, hatvan futamnyi út hozzá és vissza, a tanítványi közösségébe. Mert az az út, amelyet örömmel futunk meg, mindig rövidebbnek tűnik, mint az olyan út, melyen a terhek, gondok és fájdalmak súlyát cipeljük.

A húsvéti örömhírral szívünkben járjuk mi is azt az emmausi utat, mely a reményvesztéstől a megbizonyosodásig vezet és hálaadásra indít mindnyájunkat! „**Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre!**” (1Pét 1,3)
Amen.

Áldott Húsvéti ünnepeket kívánok a Nyugat-Európa szerte szóróványban élő keresztyén Testvéreknek! Isten tegye áldottá otthonainkban a családi találkozásokat és a templomokban istentiszteleteinket, az úrvacsora közösségét, békés ünnepszenteleseit, a gyülekezeti találkozásokat!
Krisztus feltámadott!

2016. nagyhétében

Testvéri szeretettel és köszönettel

Karvansky Mónika református lelképásztor, Bécs